

Les petges del terra albar

María J. Fernández de la Torre

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

L'estança s'omple amb una pregunta que no té apuntada.

—Per què la figura del Minotaure?

El periodista és un home jove que denota poca experiència. Tracta d'impressionar l'entrevistat i avui la sort del principiant l'acompanya.

L'entrevistat somriu. El periodista guanya la primera batalla. L'altre no demostra que la pregunta ha estat del seu grat i es posa davant del finestral d'esquena a la taula.

—El minotaure sempre m'ha seduït. Potser perquè és una criatura maleïda, que s'amaga, condemnada al laberint, rebutjada. El minotaure com a criatura té un potencial de sentiments inexpressats, ignorats... El minotaure és la barreja que no es pot barrejar i que es pot barrejar. L'home i la bèstia, ment i instints...

El jove no deixa espai al silenci.

—I l'animal, com és que surt de manera contínua en la seva obra?

L'artista encara pensa en el minotaure, però la segona pregunta també és encertada. Aquesta vegada es gira cap a la taula per contestar.

—Els toros sempre m'han agradat. Haig de reconèixer però que el fet que hi surti sovint començà de manera trivial. Era molt jove quan amb un grup molt heterogeni vaig endinsar-me en la boscúria. Buscàvem unes llacunes que s'amagaven laberínticament en aquella natura inhòspita. En un tombant del camí va aparèixer un brau. Ens vam aturar. Reteníem la respiració. Aleshores vaig fer el meu primer paral·lelisme mitològic sense haver-m'ho proposat. El brau ens mirava seré, com qui mira

insectes que pot trepitjar en qualsevol moment i esclafar-los. Nosaltres no ens movíem. El brau tranquil va girar-se se'n va anar. Vaig quedar fascinat. Cada raig de sol que feia brillar el pelatge d'aquell animal majestuós, va quedar gravat en la meva memòria amb una aura especial. Els contrastos del negre brillant pel sol i les passes compassades de l'animal que va tornar-se natura endins mentre s'anava fent més petit amb la distància. El brau i la natura com el minotaure i el laberint. Nosaltres com el grup de atenencs condemnats a ser l'aliment de la bèstia.

El periodista mira la gesticulació i escolta amb atenció cada paraula. S'atabala intentant no deixar-se cap detall pel seu article. No es donen sovint oportunitats com aquesta a gent que porta poc temps a la redacció.

—En quin moment s'interessa per la tauromàquia?

L'entrevistat se'l mira amb condescendència.

—Acabi d'apuntar tots els detalls, no se'n deixi cap. Vol prendre una copa de vi? No tinc cap pressa.

—No, gràcies. -El periodista no s'atreveix a acceptar.

L'amfitrió agafa dues copes. Les omple de vi negre i li'n ofereix una.

—Agafi-la si et plau i gaudeixi mentre fa seu treball. El jove l'accepta més convençut.

—Deia que en quin moment...

—Ja l'he sentida abans, la pregunta.

L'artista fa un posat greu, seriós, mira directament els ulls del jove.

– Em penso que no hi ha moment explícit.

El jove periodista s'avergonyeix. Se sent com si fos ell el que ara està rere el meandre mirant el toro magnífic a l'espera de la seva reacció. L'altre però es gira i mira a través del vidre el paisatge bucòlic.

– S'accentua des d'aquell moment que li he dit abans, però hi ha hagut d'altres també importants. El brau s'entrelliga d'una manera subtil i contínua en el meu treball. Recordo que hi va haver un esbós que me'l van interrompre. Tractava de transmetre'n l'essència i les línies em sortien soles, parlaven des de dins meu com si no em pertanyessin com si el missatge transcendís. Una carrera Goyesca va ser la causa que es quedés inacabat. La meua passió per la festa taurina però, sempre ha estat de domini públic.

El pintor fa un silenci i beu de la copa.

– Hi ha molt pocs motius pels quals hagi permès mai que es trenqui el temps de creació d'un esbós. Entenc, però, que sóc tan esclau com el mateix Goya quan va pintar Costillares i Pedro Romero que eren toreros del passat. Portaven la xarxa al cap i la indumentària característica del segle VIII. Ell pintava amb la seva visió la mateixa art.

El jove periodista el mira i gosa interrompre'l.

– Però... i la carrera goyesca?

Mentre escolta la pregunta dóna moviment circular a la copa. El vi hi puja com en un petit remolí. Després torna a beure'n.

– Sí, vaig deixar l'esbós i vaig anar a veure-la. Després vaig pensar en la visió de Goya i ho vaig entendre encara

millor. Color i contrast, d'això es tracta. La inspiració neix de les arrels i de la identitat.

L'artista es permet un silenci d'uns segons. El periodista aparta la vista dels seus apunts. També beu de la copa. A l'entrevistat el gest del jove li desperta simpatia.

—El destre... agafa l'estoc i la muleta vermella. I aleshores executa l'art en moviment. La figura dinàmica del destre que es mou amb elegància. Passa la capa per sobre el brau i l'animal balla d'un costat a l'altre, sempre marcat, com una música, pel costat on vol el seu botxí. El terra albar, color de les canteres andaluses que absorbeixen la força de la llum d'un sol que les colpeja. El torero vesteix cenyit de blanc amb detalls negres. Del meu pensament sura el so d'una guitarra espanyola, orfe, però que com en un llenç ho omple tot. El sol cau a la plaça, els colors es barregen mentre el destre agita la seva capa. La passió i després la sang freda. La mort de la bèstia que s'ha atrevit reptar l'home. S'alcen els mocadors blancs com si volguessin emprendre el vol. I sembla com si el temps s'aturés, com si tot anés més a poc a poc, sense la cridòria, com en un cinematògraf.

—Puc imaginar-me Goya mentre pinta tranquil el posat del torero orgullós.

Al jove periodista li cau el bolígraf. L'entrevistat torna del seu pensament i mira com el recull avergonyit.

—Disculpi la interrupció, continuï si et plau.

L'artista es gira i es posa de cara el periodista.

—La seva carrera és un homenatge luxós. He de reconèixer que sempre he tingut una mena d'enveja a Goya que sempre s'acaba en tristesa. Ell no podrà gaudir

mai l'homenatge que sobreviu en el temps. La festa a la plaça més antiga d'Espanya, blanca i de construcció simple. La comitiva que et transporta al passat en el present, esplendorosa, acompanyada d'ostentació senyorial. La devoció de l'ambient. La petita ciutat, Ronda, que es bressola al costat de l'abisme i que porta els destres a la glòria.

El periodista passats uns segons en què l'entrevistat s'ha quedat com absent l'interromp.

– Però l'esbós el va arribar a acabar després de la carrera Goyesca?

El so d'una mà trucant a la porta impedeix la resposta. La noia de fer feines, esprimatxada i de cabell fosc li atansa un pergamí d'estil medieval.

La noia surt. El periodista beu de la copa i repeteix el gest que ha fet abans l'altre. El pintor somriu pel desordre i pensa, primer s'ha de remoure i després s'ha d'assaborir el vi...

– El vaig portar de França, tot i que aquí també se'n fan de bons. L'amfitrió obre un armariet que queda amagat rere un quadre. Treu una ampolla i li dóna al Jove.

– És per a vostè, m'ha semblat que li agradava.

Mentre el jove sorprès agafa l'ampolla l'artista agafa el pergamí.

– Espero que sàpiga disculpar-me però sembla important.

El periodista mira la grandesa del seu entrevistat i li ve la imatge del brau magnífic. Resta immòbil i tranquil

davant del finestral. Subjecta el missatge de lletra també medieval que llegeix encuriós.

“L’excel·lentíssim ajuntament de Màlaga té l’honor de demanar-li assistència a la primera carrera picassiana de la història. Amb aquest acte volem retre homenatge a la seva obra. L’acte tindrà lloc el proper dissabte dia... de l’any en transcurs de”

A l’entrevistat li cau el pergamí de les mans. El periodista resta incòmode.

—Són bones o dolentes, aquestes notícies?

L’entrevistat se’l mira i agafa el pergamí del terra.

—No són ni bones ni dolentes. Avui però he deixat de tenir enveja a Goya.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

